

Senohrabská hláška

VYDÁVÁ OBECNÍ ÚŘAD SENOHRABY

11-12/2009

OBECNÍ ÚŘAD SENOHRABY PŘEJE VŠEM OBČANŮM SENOHRAB
KLIDNÉ PROŽITÍ VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ
A ŠŤASTNÝ ROK 2010.

DĚTI Z MATEŘSKÉ ŠKOLY
A ZÁKLADNÍ ŠKOLY
VÁS SRDEČNĚ ZVOU
NA

PŘEDŠTĚDROVEČERNÍ ZPÍVÁNÍ U ZVONIČKY

V SOBOTU 19. 12. 2009 V 16. HODIN
NA NÁVSI U ZVONIČKY.

PŘIJĎTE V HOJNÉM POČTU
NA SENOHRABSKOU NÁVES NASÁT
PŘEDŠTĚDROVEČERNÍ ATMOSFÉRU
PŘI TROŠE ČAJE AJ.

HEZKÉ VÁNOČNÍ SVÁTKY VÁM PŘEJÍ
MATEŘSKÁ ŠKOLA ● ZÁKLADNÍ ŠKOLA
● OBECNÍ ÚŘAD ●

KAPLE V SENOHRABECH

Když se před časem objevil v Hlásce článek o nápadu postavit v Senohrabech kapli, reagoval jsem na výzvu „co vy na to, milí senohrabští občané“ dopisem, který zde byl následně také otištěn. Kromě několika slov o smyslu a okolnostech takové stavby jsem pak na závěr musel připojit nabídku o své připravenosti pomoci podle svých možností, bude-li se o tomto záměru skutečně uvažovat. Uplynulo několik měsíců, věci pokročily a já jsem byl pozván do skupiny, která se přípravou takového projektu skutečně zabývá.

Je zajímavé, že v minulosti již dvakrát nastala chvíle, kdy někteří z obyvatel Senohrab vážně uvažovali o stavbě kaple. Bylo to vždy po výrazné změně společenských poměrů – poprvé hned po válce, kdy v roce 1945 vznikla skupina, která v svolání k senohrabským občanům navrhovala „...uctít památku mrtvých a padlých, povznést naši obec a ve prospěch všech zdejších obyvatel, kteří hledají spokojenost a klid, postavit v Senohrabech kostelík“. Dále uvádějí, že „kostel nikoho nezkaží a nikoho ne-

musí pohoršovat“. A ještě: „obnovuje a upevňuje dobrý mrav a kázeň. Toho potřebuje zvláště naše mládež. Dnes jsme všichni Češi jednotní v národě i v úkolech. Proto bratrsky a svorně bez rozdílu přesvědčení a politických stran chceme budovat a s pomocí Boží vystavět krásnou a důstojnou kapli v Senohrabech.“ Víme, jak to pak bylo s tou jednotou a bratrstvím a jaký byl další vývoj, který rozhodně takovému úsilí nepřál. Podruhé došlo k oživení nápadu postavit kapli v Senohrabech po listopadu 1989. Tehdy se v charitním domově v Hrušově scházela na pravidelných bohoslužbách skupina lidí, která se postupně rozrůstala, a také zde se objevily úvahy o postavení kaple v Senohrabech. Pak byl ale charitní domov přestěhován, lidé se rozešli do různých stran a plány byly zapomenuty.

Pokud dnes znovu uvažujeme o kapli v Senohrabech, jsme v trochu jiné situaci, než v těchto přelomových dobách. A přece je zde myslím dost důvodů, proč přemýšlet o věci, která je na první pohled nepraktická, která se tak

úplně nehodí do dnešní (přes všechny krize) bouřlivě se rozvíjející materiální kultury. Nemusíme být zrovna v programové opozici k současnému vývoji, abychom neviděli, že mnoho z věcí, které dnes zažíváme, není v souladu s naší představou o slušnosti a morálce. Nemusíme být nepřítelem pragmatického pokroku, když nás bude zajímat také něco, co stojí na stabilních a po staletí neměnných základech. Není třeba se bát, že budeme nesystémoví a nevědečtí, když si budeme občas myslet, že ne všechno se dá změřit, zvážit a ocenit lidskými měřítky. Nemusíme být milovníkem bájných starých časů, když chceme zkusit něco, co není zrovna v trendu této sezóny. A konečně – člověk snad nemusí být vždy příslušníkem církve, aby mohl mít pochopení a sympatii ke stavbě vesnické kaple.

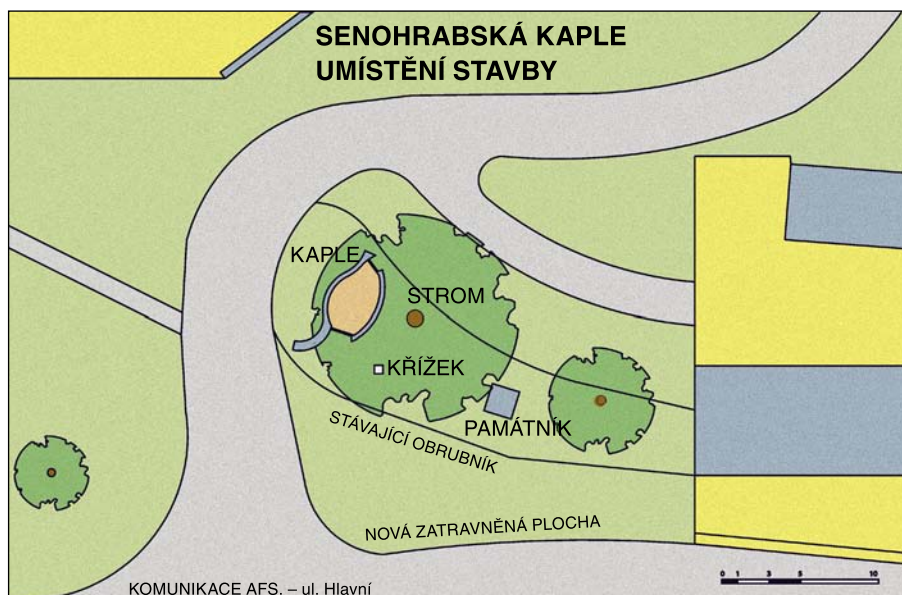
Každé město, vesnice nebo místo, které je něčím zajímavé, mívá obvykle svůj symbol. I v malých a neznámých obcích nacházíme takovou (třeba i drobnou) dominantu, která nám utkví v paměti a odlišuje je od jiných míst.

Většinou to bývají stavby, které nemají jen užitkový smysl, ale spíše nesou nějaké duchovní poselství. Rozhlédneme-li se do okolních obcí, v Hrusicích to patrně bude starobylý kostel sv. Václava, v Pyšelích snad kostel na náměstí nebo možná loretánská kaple nad obcí. Nakonec i observatoř v Ondřejově, která by také mohla být takovým „logem obce“, má tak trochu nadzemské určení... A co by takovým symbolem bylo u nás? Fotbalové hřiště? Nádraží? Nebo snad disneyovský hotel? Napadají mě ale přece snad dvě taková charakteristická místa – středověká zřícenina hradu, po níž se jmenuje tento list a která je jako romanticky chátrající objekt (dostí vzdálený v lese) sice pitoreskním, ale přece jen trochu zvláštním symbolem obce, a pak ještě jiné místo v Senohrabech – lípa se zvoničkou, mariánským obrazem, křížkem a pomníkem padlým.

To je místo, které má potenciál stát se takovým symbolem vesnice. V minulosti jsme se ale k tomuto prostoru chovali často velmi brutálně. Například zbouraný protějščí statek s krásnými štíty! Byl sice poněkud zchátralý, ale historicky i esteticky velmi cenný – a za něj se přisadily novodobé bytovky. Z koncepce této nové stavby, která se nám dnes může nebo nemusí líbit (myslím, že většinu lidí se spíše nelíbí), sice zřetelně vyplývá, že její autorka počítala s existencí starobylého statku v sousedství a hmoty novostavby přizpůsobila tak, aby navazovaly a „dotvářely“ hmotu této památky (opakuji – na tento „dialog tvarů“ můžeme mít různé názory). Paradoxně byl ale onen historický statek následně zbourán, protože se „k bytovkám vůbec nehodil“! Tak došlo k necitlivému narušení místa, které by při zachování historických štítů zbouraného statku mohlo skutečně působit jako hodnotné historické centrum obce. Naopak určitým obohacením bylo přenesení historického kamenného křížku z horního okraje obce do těchto míst v souvislosti s budováním nové státní silnice.

Myslím, že stavba kaple v Senohrabech, spolu s lípou, křížkem a pomníkem padlých, vytvoří v těchto místech celek, který by mohl být oním pevným bodem, který máme na mysli.

Ze dvou setkání skupiny, která o tomto projektu diskutuje a snaží se připravit návrhy, jsem nabyt dojmu, že bychom tentokrát možná mohli uspět. Z několika studií, které jsme prohlédli, se nám jako nejlepší jevil jeden z návrhů pana Petra Štastného. Projekt svým názorem vychází z klasické moderní architektury sakrálních staveb, je proporčně vyvážený, mohl by být citlivě zasazen do terénu, má i určitý kus monumentality a přitom je poměrně subtilní. Půdorysně rozvíjí přírodní rostlinný motiv, zaoblenou stěnou přesahující střechu kaple je naznačena věžička s otvorem pro zvon. Vnitřní rozměry musí být v dané situaci skromné, ale přece by se měla do interiéru vejít nevelká skupina lidí, při doširoka otevře-

ných dveřích by pak mohla být součástí prostoru shromáždění i plocha před kaplí. Světlo bude do interiéru kaple pronikat zasklenými širokými dveřmi a naproti pak v závěru kaple prosklenou vertikální částí stěny. Malý dřevěný krov by byl odkryt pohledu zdola. Zařízení kaple by mělo být uvážlivě prosté, materiály vybraně kvalitní, tradiční a jednoduché. Zde je namístě připomenout, že u takové stavby by záleželo na preciznosti a kvalitě řemeslného zpracování každého detailu.

S návrhy se ještě možno pracovat, upřesňovat, domýšlet.

Myslím, že stojí za to, abychom v Senohrabech kapli postavili.

Michal Tomek
advent 2009

FINANCOVÁNÍ STAVBY KAPLE

Již na samém začátku příprav stavby kaple v Senohrabech byla přijata zásada, že k financování výstavby kaple nebudou použity finanční prostředky z rozpočtu obce. Stavba tak bude financována z příspěvků občanů a ze získaných dotací. K shromažďování příspěvků obec Senohraby založila samostatný bankovní účet. Na něm budou shromažďovány veškeré sponzorské dary, získané dotace a prostředky z jiných zdrojů, a z něj pak budou čerpány prostředky na samotnou stavbu. Stav shromažďování i čerpání peněz bude průběžně zveřejňován. Každý, kdo se rozhodne jakoukoliv částkou přispět na výstavbu kaple, se může dostavit na obecní úřad, kde s ním bude uzavřena darovací smlouva. Darovací smlouva je rovněž k dispozici na internetových stránkách obce, kde je možné si ji vytisknout, podepsat, doručit na obecní úřad a poslat příspěvek na příslušný účet. Každý z dárců má možnost si zvolit, zda souhlasí s tím, že jeho příspěvek bude zveřejněn či nikoliv. Seznam příspěvovatelů bude pravidelně zveřejňován v Hlásce a na internetových stránkách obce.

Vladimír Dvořák

REKAPITULACE ROKU 2009

Rok 2009 pomalu končí a to je správný čas na malé shrnutí, co se v naší obci změnilo. Rozhodně jsme nezaželeli...

CHODNÍKY A CESTY

Asi největší a nejméně přehlédnutelnou změnou k lepšímu je celková rekonstrukce prostoru před nádražím, spojeného s novým areálem pro parkování osobních aut i autobusů na záchytném parkovišti u nádraží ČD.

Další příjemnou změnou, nejen pro občany bydlící Na Ježově, je jistě chodník vedoucí k hotelu S.E.N. Ozvaly se i kritické hlasy, proč se stavěl, když nebyl potřeba. Myslím, že každý chodník, který sníží riziko ohrožení chodců je důležitý, nehledě na to, že zahřeje u srdíčka, když vidíte po chodníku jít děti z mateřské školy na koupání a z koupání v hotelu S.E.N. a víte, že jsou relativně v bezpečí. V současné době budujeme ještě chodník od restaurace Pod Kaštany až ke Svaškům. Zase kousek lepší a bezpečnější cesty na poštu, do obchodů... nebo opačným směrem kamkoliv.

Ale dále...

Povedlo se nám opravit ulici K Ostrůvku i chodník od mostu ČD k nádraží, leží zde nový asfalt. Dále jsme opravili ostatní místní komunikace, kde se po zimě objevily výtluky.

Přibyly nám nové i staronové dopravní značky. Dokonce brzy na nás bude „mrkat“ nový radar, který upozorní zlobivé řidiče na zvýšenou rychlost.

Máme další dva značené přechody pro chodce (na křižovatce u Šmejkalů a v ulici U Tunelu, u modrého domu).

OSVĚTLENÍ

Zase v Senohrabech ubylo pár tmavých míst. Vybudovalo a rozšířilo se veřejné osvětlení v ulicích Nad Stráněmi, V Břízkách, okolo chodníku od mostu k nádraží ČD.

REKONSTRUKCE ŠKOLY

Díky finančnímu příspěvku ministerstva financí se nám podařilo částečně rekonstruovat školu. V rámci I. etapy se opravila elektroinstalace v celé budově, rozvod teplé vody, opravilo se sociální zařízení pro děti i paní učitelky, opravila se družina, vznikla vstupní rampa pro vozíčkáře, další drobné ale nepostradatelné opravy a hlavně vznikla krásná nová počítačová učebna.

KNIHOVNA, ARCHIV, KULTURA

Každý, kdo letos po prázdninách navštívil místní knihovnu, nemohl si nevšimnout změny, jež v ní nastala. Přidělaly se nové regály, knížky jsou nově roztríděné a máme tam více místa a světla pro výběr z mnoha titulů, jež naše knihovna nabízí. Místní archiv dostal také nové regály a paní kronikářka je postupně zaplňuje a časem budete mít možnost si prohlédnout a něco se dozvědět z historie naší obce.

Stalo se už tradicí, že připravujeme pro naše občany zájezd za poznáním naší vlasti. Letos jsme absolvovali zájezd na hrad Kost, zajeli jsme se podívat do muzea panenek v obci Troskovice, procházeli jsme ulicemi Jičina a čekali, odkud na nás vykoukne loupežník Rumcajs, nakonec jsme se museli spokojit s jeho muzeem, najedli jsme se v Staročeské hospůdce v Dětenicích. Celým zájezdem nás skvěle provázela nová paní knihovnice paní Malinová. Byla to její premiéra, která vyšla, a doufáme, že příští rok s námi pojede zase.

Začátkem měsíce listopadu proběhlo vítání občánků naší obce. Celkem jsme přivítali 16 dětí, z toho 5 holčiček a celou fotbalovou jedenáctku chlapců.

Jako loni i předloni se spolu s občany a dětmi z naší školy a školky sejdem 19. prosince 2009 u zvoničky, abychom si v předvánočním čase zazpívali koledy, popřáli vše nej do nového roku či jen tak poklábosili.

KANALIZACE A VODOVOD

Mnozí z vás ví, že již loni se začala budovat kanalizace v rámci tzv. 2. etapy 3. stavby. Letos jsme ji úspěšně dokončili společně s vodovodem na místech, kde ještě dosud nebyl. Celkem se vykopalo a položilo 2 992 m a připojilo se nebo se připojí dalších 138 objektů.

Začátkem listopadu zahájila firma VHS Benešov další akci výstavby kanalizace a vodovodu, tentokrát v lokalitě Višňovka.

LESY

Stejně jako loňský rok i letos probíhá údržba obecních lesů.

Se stejnou silou jako v předchozích letech se naši pracovníci obecního úřadu (tzv. rychlá rota) pustili do boje s náletovými dřevinami i stále rostoucí trávou a stále ještě s některými neposlušnými lidmi, házejícími odpadky, kde se jim to zrovna hodí.

Podalilo se nám poopravit a místy doplnit chybějící oplocení u vodojemu na Pelešce, šikovní brigádníci plot natřeli.

PŘIPRAVUJEME

Obci byla přidělena dotace na obnovu veřejné zeleně v obci. Během prosince 2009 až ledna 2010 by se mělo začít s realizací.

Rovněž pokračovaly práce na žádostech, povoleních a ostatních úkonech potřebných k realizaci výstavby vodovodu a kanalizace v Hrušově a na 3. etapě 3. stavby. Rovněž se pokračuje v potřebných úkonech na realizaci akcí Baštirna, rekonstrukce základní školy 2. etapa, víceúčelové hřiště s umělým povrchem na školní zahradě, celkové zateplení mateřské školy, oprava dětského hřiště na školní zahradě a spouště dalších akcí, které se objeví jako příloha rozpočtu obce pro rok 2010.

Udělal se celkem hodně věcí, ale sami víte, že práce a nutných věcí je pořád moře. Tímto chci poděkovat všem občanům za jejich trpělivost, náměty a pochopení při realizaci výše uvedených akcí a věřím, že to tak zůstane i nadále.

Co si přát do nového roku? Snad pevné nervy, spoustu trpělivosti, hodně zdraví a hlavně mnoho štěstí, abychom mohli na konci příštího roku, který bude rokem volebním, říci, co jsme si předsevzali, to jsme splnili.

Milí spoluobčané přeji vám do roku 2010 samé dobré zprávy, štěstí, radost, zdraví a splnění všech tajných přání.

Ing. Jiří Zahradník
starosta obce

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

V sobotu 7. října se otevřely dveře školky těm nejmenším občánkům, jejich rodičům, prarodičům i přátelům, protože se konalo vítání nových občánků Senohrab. A ve školce bylo opravdu plno, rušno a veselo. Mezi našimi nejmladšími dětmi kralují i letos chlapci, ze 16 jich je 11.

Děti i rodiče přivítal starosta obce a velmi milou atmosféru navodili školáci svým vystoupením. Malí diváci se ukázali jako vzorné obecenstvo a ukázkově vydrželi i předávání dárků a přáníček. A tak jim ještě jednou přejeme, aby se jim mezi námi v Senohrabech líbilo a aby mezi nimi vzniklo hodně dobrých kamarádů.

Ve školce a na obecním úřadě je k nahlédnutí fotokniha (včetně projevů, písní a fotek přání a dárku).

Anna Dvořáková

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

BLAHOPŘEJEME

Nejprve bych se chtěla touto cestou omluvit všem říjnovým oslavencům. Nezapomněla jsem na vás, jen trošku předběhla v čase. Tímto se vám omlouvám a teď to napravím.

Měsíc říjen přinesl řadu životních výročí. Jako první je životní jubileum pana Františka NERADA, který oslavil krásné 95. narozeniny.

Narozeniny začínající sedmičkou oslavili paní Eva BROŽKOVÁ, Eva STRAKOVÁ, Jaroslava ŽADNÍKOVÁ, pánové František TOPOL, Václav FRIEDRICH, Josef JIRÁSEK, Jaroslav VOZOBULE a Zdeněk ŠNAJBERK.

Narozeniny začínající osmičkou oslavili paní Věra KADEŘÁBKOVÁ a pan Antonín OPIČKA.

V prosincové předvánoční době oslaví své životní jubileum, „85“, paní Ludmila KŘÍŽOVÁ.

Dalšími oslavenci v tomto vánočním čase jsou se sedmičkou na začátku paní Věra BARDOVÁ, Marie JIRÁKOVÁ a pánové František HAVLÍČEK, Jindřich BLÁHA.

Výročí začínající osmičkou oslaví paní Juliana MÜLLEROVÁ, Vlasta VRBOVÁ a pan Karel PIVOŇKA.

Naši milí oslavenci, srdečně vám blahopřejeme k vašemu výročí a ze srdce přejeme, abyste si ve zdraví, krásné životní pohodě a v lásce užili ještě dlouhou řadu šťastných let.

ODEŠLI Z NAŠICH ŘAD

Měsíc listopad přinesl do celé obce spoustu smutných zpráv. Rozloučili jsme se s lidmi, kteří pro nás mnoho znamenali. Vzpomeňme tichou vzpomínkou na paní Vlastu MATONHOVOU a paní Růženu MARKOVOU, pana Františka SVOBODU, pana Zdeňka SLÁDKA, pana Miroslava HEJLKA a pana Vlastu TICHÉHO z hrusické stráně.

Čest jejich památce.

Šárka Sovová

PODZIMNÍ BĚH LYŽAŘŮ 2009

53. ročník Podzimního běhu lyžařů se uskutečnil v tradiční poslední listopadovou neděli (a letos též první adventní) na Vávrově palouku v Senohrabech. Jen pro připomenutí: I. ročník v roce 1956 se uskutečnil v lokalitě horních Senohrab. II. ročník se konal v okolí Hrušova a III. ročník opět v horních Senohrabech. Poté se běžci dlouho scházeli na tratích v okolí Hlásky (od roku 1960 do roku 1973). Teprve po povodni v údolí Mnichovky roku 1974 našel závod své pevné zázemí právě na Vávrově palouku. V přílehlých lesích Ála Syrovatský se svými spolupracovníky vytyčil běžecky nádherné tratě, na něž se každoročně rád vrací mj. známý český kardiochirurg a milovník vytrvalostních sportů profesor J. Pirk. Několikanásobným vítězem závodu se v 90. letech stal také bronzový medailista z OH v Aténách v moderním pětiboji R. Capalini a mezi závodníky můžeme najít řadu dalších účastníků vrcholných světových soutěží, především ve vodáckých sportech, pro něž jsou podzimní přespoláky vítaným zpestřením po náročné sezoně.

Závod se během několika desítek let stal opravdu doslova kultovním – jak dokládají sami závodníci, a do jisté míry i překročil hranice sportu a stal se „součástí kultury“ (I. Domanický, novinář, organizátor a propagátor běhu a sám účastník většiny ročníků, v posledních letech vždy otevírá startovní pole mužů s číslem 1).

Dlouhodobě pěkné listopadové počasí, hory beze sněhu, dobrá propagace s avizovanou změnou ve zpracování výsledků a hlavně jako každý rok vidina nenapodobitelně připraveného závodu Álou a jeho ženou Jitkou dávaly tušit hojnou účast, což se bohatě naplnilo. V půl desáté dopoledne, tedy půl hodiny před startem první kategorie již prostranství před chatou lyžařského oddílu doslova vřelo a bublalo a celkový výjev ještě umocňoval stoupající kouř z nezbytného táborového ohně.

V tu chvíli již také týmu zkušených a sehraných zapisovatelů a rozhodčích začíná rychlá adrenalinová jízda, jež skončí až s doběhem posledního závodníka přibližně o tři hodiny později. Chvilí po desáté hodině se poprvé ozval výstřel startéra K. Straky a minižáci (do 10 let), jejichž startovní pole muselo být rozděleno na dvě části, se vydali na svou 500 metrů dlouhou trať. Poté následovaly minižákyně a dále již šla jedna kategorie za druhou, jako po drátkách. První část závodů s hromadným startem uzavřeli mladší dorostenci a starší dorostenky běžící 1,6 km.

Poté se startovní koridor obrátí na opačnou stranu a začínají závody s intervalovým způsobem startu – dvojice po 30 s. To už celé Posázaví vzalo do své moci neskutečné listopadové slunce, což asi nejvíce ocenila M. Součková občerstvující doběhnuvší závodníky čajem. V této atmosféře jako první ve směru do Žlábků vyběhli dorostenci starší a ženy na trať 4 km.

Startovní pole žen letos odvážně otevírala s číslem jedna L. Průšová ve dvojici s další domácí závod-

nicí K. Plášilovou, obě se před závodem poctivě věnovaly tréninku a na výsledných časech to bylo znát. Nejrychlejší zde však byla Kamila Gregorová. Bývalá jihlavská orientační běžkyně, nyní závodící za SK Chotěboř, prolétla 4 km za 14:57 minut, po dlouhé době čas pod 15 minut. Na kategorii žen je však nejpodivuhodnější počet klasifikovaných v cíli – 68!

V mužích se letos sešla úctyhodná konkurence, jednoznačnými favority byli ale vítězové předchozích dvou ročníků – P. Pechek (Maratonstav Upice) a J. Havlíček (ASK Slavia Praha). V cíli se nakonec radoval Havlíček – 25:59 minut, jenž tak oplatil Pechkovi – 26:06 minut, loňskou porážku o 7 sekund. Třetí v pořadí T. Vrábel z Dukly Praha byl o další minutu pomalejší – 27:09. Magickou hranici 30 minut pokořilo na osmikilometrové trati 15 borců, z toho i vítězové obou veteránských kategorií – T. Janovský (29:50) nad 35 let, resp. nezníčitelný M. Smrčka z Říčan (29:17) v kategorii nad 50 let.

Dobrá účast byla též ze samotných Senohrab: celkem se postavilo na start 37 závodníků přihlášených za pořádající Sokol, nejlépe ze všech si vedl Matěj Plášil v kategorii minižáků – 6. místo. Tato kategorie byla také domácími závodníky nejobsazenější – 17(!) ze 49 přihlášených. Dále 8 v kategorii minižákyně ze 27 přihlášených atd. Na 8 km se potom vydalo 5 mužů lvího srdce ze Senohrab.

V nejširším startovním poli celého závodu bylo v cíli klasifikováno 178 mužů v evšech věkových kategoriích.

Celkem se závodu zúčastnilo 399 závodníků (loni 299).

Samostatnou kapitolou závodu bylo letos nasazení výpočetní techniky, prozatím alespoň pro zápis a výpočet výsledků na tratích 4 a 8 km. Program připravil a zápis a výsledky provedl Petr Kadeřábek se svou ženou Vandou Kadeřábkovou-Březinovou, jež zároveň stihla zvítězit v kategorii žen nad 35 let (17:35 minut). Výsledkové listiny hlavního závodu na 4 a 8 km již tedy byly zveřejněny 15 minut po doběhu posledního závodníka.

Výsledkové listiny dětských kategorií potom bleskově do elektronické podoby převedla L. Průšová. Již v neděli večer tak byly kompletní výsledky k nahlédnutí na internetu, konkrétně na osobních webových stránkách Vandy Kadeřábkové-Březinové www.longrun.cz, zde je k prohlédnutí i obsáhlá fotogalerie ze závodu.

Letošní ročník se až zázračně povedl, za což musíme především poděkovat Pánubohu (počasí), nadšeným závodníkům a divákům (to jsou vždy), týmu sehraných zapisovatelů a rozhodčích (J. Syrovatská, J. Jurečka, M. Opička, B. Pečenka, O. a H. Trellovi a jejich synové Petr a Jan, M. Součková, K. Straka). To je též opravdové bohatství závodu, jež vytrvává roky.

Na kontrolách nad regulérním průběhem bděli: F. Konvička a tři králové – H., J. a P. Trellovi.

Do realizačního týmu závodu dále patří samostatná pracovní skupina ve složení Z. Průša, J. Plášil a M. Rob (díky za nové okapy na lyžařské chatě).

Speciální dík patří jako vždy náčelníkovi Sokola F. Konvičkovi a samozřejmě „otcům zakladatelům“, Álovi Syrovatskému a Janu Jurečkovi, za to, že závod je takový, jaký je.

SKOL! Jan Oberlander

**Požehnané Vánoce a šťastný Nový rok
přejou čtenářům Senohrabské hlásky
Senohrabští lyžaři.**

Vážení a milí zákazníci Konzumu, dovolte mi poděkovat za vaši dlouholetou přízeň a podporu, kterou jste nám po celá léta prokazovali. Můj dík patří i Sokolu Senohraby za dobrou spolupráci, jež nás provázela od samého začátku podnikání, a především za rychlou pomoc při řešení smutných okolností, které vedly k mému odchodu. Mám radost, že se Konzum dostal do rukou Senohrabáka – pohodáře Pavla Sary.

Vám všem přeji klidné, spokojené Vánoce a do roku 2010 jen to nejlepší.

Eva Svobodová

PODĚKOVÁNÍ

Tímto děkujeme paní Evě SVOBODOVÉ za bezmála dvacetiletou obětavou práci pro občany v místním konzumu a přejeme do dalšího života hodně úspěchů.

Obec Senohraby

PODĚKOVÁNÍ

Rodina Sládkova a Svobodova děkují všem, kteří se přišli naposledy rozloučit s panem Zdeňkem Sládkem a panem Františkem Svobodou. Děkujeme za květiny a slova útěchy.

Růžena Sládková a Eva Svobodová

KRÁTKÉ ZPRÁVY

POZOR ZMĚNA: Dopravní policie z Jesenice se stěhuje do obce Mnichovice

Dnem 7. prosince 2009 ukončí svoji činnosti Dopravní inspektorát PČR Praha venkov - JIH ve svém dosavadním působišti v obci Jesenice.

Dnem 8. prosince 2009 zahájí svoji činnost na nové adrese v obci Mnichovice:

**Územní odbor Praha venkov - JIH
Masarykovo náměstí 708
251 64 MNICHOVICE**

Kontakt:

Dopravní inspektorát: 974 882 455
Podatelna: 974 882 405
Tísňové volání: 158

Žádáme občany, aby se se svými záležitostmi obraceli od 8. prosince 2009 právě na tuto kontaktní adresu a telefonem.

Po nezbytných stavebních úpravách stávajících prostor v obci Jesenice bude zřízena nová služebna Obvodního oddělení PČR Jesenice. O otevření nového OOP budeme občany včas informovat.

RODINNÉ CENTRUM ZAJÍČEK

Vážení čtenáři,

jsem moc ráda, že vás mohu informovat o tom, jak Rodinné Centrum Zajíček v Zaječicích u Pyšel úspěšně funguje, rozšiřuje svoje aktivity a celkově prospívá.

CO MÁME ZA SEBOU:

- Úspěšný rozjezd a fungování Dětského Klubu Zajíček od 4. května 2009 v provizorních prostorách, s kapacitou do 10 dětí, jednou paní učitelkou a s dopoledním provozem.
- Od 24. srpna 2009 se děti i rodiče mohou těšit z nového krásného prostředí prostorného rodinného domu u hřiště. A mohou využívat celodenní docházku dětí.
- Máme za sebou také několik akcí pro děti a dospělé. Například akce: Rozlučka s prázdninami a Slavnostní otevření RC Zajíček, Drakiádu, Hejhoudyň, Relaxační den pro maminky a další.

JAK JE TO NYNÍ:

- Dětský Klub Zajíček je využíván dětmi a jejich rodiči téměř na plnou kapacitu. Což znamená, že se zde schází denně až 22 dětí ve věku od 2,5 do 6 let.
- O děti se starají dvě profesionální paní učitelky. Díky tomu jsou program a výuka stále vysoce individuálně zaměřeny.
- Kromě Dětského Klubu mohou děti navštěvovat různé zájmové kroužky (angličtina, judo, gymnastika, hudební kroužek Yamaha Class).
- Pro dospělé pořádáme kurzy angličtiny, cvičení pilates, cvičení na záda a pravidelné kreativní večery.
- A pro předškolkové děti je tu každý týden Mimiklub Zajíčata.

CO NÁS ČEKÁ:

- Od ledna 2010 očekáváme odliv několika místních dětí do rozšířené pyšelské školky. Čímž se nám uvolní prostor pro další děti, které místo ve státní školce nenajdou.

Více informací, fotografie, možnost rezervace a přihlášení naleznete na www.rczajicek.cz nebo na tel: 775 190 324 či mailem durakova@rczajicek.cz (Pod Hřištěm 92, Zaječice – u fotbalového hřiště).

Oceníme vaši další podporu. Pomůže nám také to, že informace o Rodinném Centru Zajíček budete šířit dál. Děkujeme.

Za realizační tým se s vámi na shledanou těší Petra Krupičková.

Zahrádkáři opět na výletě

Starší generace si stěžuje, že mládež se nezajímá o historii. Říká: „Kdepak my, ve čtrnácti jsem už měl přečteného Jiráska. A Němcová, no to byla průvodkyně našeho dětství.“

Musíme si uvědomit, že to je vlastně klad doby, ve které dnešní mládež vyrůstá. Ti, kteří prožili německou okupaci, pak pobyt sovětské armády, potřebovali, aniž si to možná uvědomovali, utvrzovat své češství, svou národní hrdost, vědomí, že máme bohatou a slavnou minulost, světově významné vědce, národní hrdiny. Pro dnešní mládež je mnoho věcí samozřejmostí – sednout do letadla, jet na dovolenou kamkoliv, studovat školu, která je zajímavá, být rovnoprávným Evropanem. Jen prosím, přes všechny výhody evropanství nezapomínat, že jsme Češi, že je dost důvodů považovat to za hrdost. A proto trochu historie.

Na třetím zahrádkářském zájezdu jsme zamířili do jižních Čech.

Benešov každý zná, téměř každý týden se tam řítíme na nákupy, ale málokdo asi ví, co se odehrálo v dubnu 1945 v blízkosti Konopiště.

19. dubna 1945 se ve vzdušném prostoru u Sedlčan strhla letecká bitva. Více než 100 amerických letadel (tzv. létající pevnosti), která měla uskutečnit nálet na Ústí nad Labem, byla napadena německou obranou. Americký bombardér 43-38701 dostal zásah, sedm členů posádky zahynulo, tři se zachránili. Na zemi je ale zadržely jednotky SS. Zajali a odvezli spolu se zajatou posádkou dalšího poškozeného letadla na velitelství SS do Konopiště. Tam byli všichni – spolu s pěti členy dalšího letadla – krutě vyslýcháni a pak večer po desáté hodině vyvedeni na silnici za Konopiště a ranou do týla popraveni. V místě popravy letců, poblíž mostu přes potok, je malý pomník.

Ing. Kundrlík ze Sedlčan o této události vypráví: „Pracoval jsem jako ob-

chodní příručí v prodejně Hospodářského družstva. Asi v 11 hodin zahoukali nálet, ale my jsme se vyhnuli ven a odebrali se na holý kopec nad Kocandou, abychom mohli pozorovat svaz amerických letadel od jihu směrem na sever. Tu se jeden stroj oddělil od skupiny, přešel do vývrtky a vzplnul ve vzduchu. Roztrhl se a jeho části padaly k zemi. Jako poslední kabina s křídly, která klesala pomaleji. Téměř současně bylo vidět na obzoru několik černých teček, nad nimiž se za několik vteřin objevily různobarevné padáky, které vítr, vanoucí od severovýchodu, snášel pomalu k zemi. Usuzovali jsme, že trosky letadla nemohou být daleko. Po skončení zaměstnání jsem se tam vypravil se svým přítelem. Nad Sestrouní, na louce u polní cesty, leželi dva mrtví letci. Jeden při pádu udělal do meze mezi loukou a cestou asi půlmetrové rýhy.

Druhý měl prasklou hlavu. Kousek od nich ležel do pole zabodnutý motor. Napravo, kousek výše byla zadní část trupu se zadním střelcem, který byl zčernalý žárem do velikosti dětské panny. Nemohli jsme se k němu přiblížit, protože u trosk stála stráž s puškou. Na prsou obou letců ležely polní květiny.

Luční květy, položené u mrtvých amerických letců, mohly být příčinou další tragédie. Popudily nacisty natolik, že navrhovali, aby „za nemístný projev sympatií“ bylo veškeré české obyvatelstvo v okolí bez milosti postříleno.“ (citováno z knihy Ivana Mudrova – Kam značky nevedou III.)

Z Benešova jsme jeli na Tábor krajinou, kterou pro chladné podnebí nazval Jan Herben českou Sibiří. V Hostišově u Votic si postavil vilu, kde byl jeho častým hostem malíř Slavíček.

V Táboře – protože mnohý ho prošel ještě ve školních letech při tradičních výletech – jsme si proto prohlédli pouze rozlohou sice malou, leč exponátní bohatou botanickou zahradu.

Abychom se nevěnovali jen kytičkám, připomněli jsme si, že Tábor se nikdy nepodařilo vojensky dobýt – byl dokonale opevněnou baštou husitů.

V Táboře se narodil hudební skla-

datel Oskar Nedbal, žil zde historik Sedláček. Na místním hřbitově je pochován manžel Boženy Němcové – Josef Němec.

Reálné gymnázium, založené l.p. 1862, vyučovalo výhradně česky. Bylo první střední školou tohoto typu v celém Rakousku.

Zdejší Zemská vyšší škola hospodářská byla až do roku 1918 považována za nejlepší odbornou zemědělskou školu v celém slovanském světě.

Rybník Jordán je chráněná technická památka. Měří 50 ha. Byl založen 1492. Je považován za nejstarší údolní přehradu ve střední Evropě. Pod mostem z hráze vytéká 18 metrů vysokým přepadem Jordánský potok a vytváří tzv. Jordánský vodopád.

Na pokraji Tábora je Granátová skála, obsahující malé krystalky a zrna českého granátu.

Roku 1903 vybudoval Ing. Křížík elektrifikovanou železnici z Tábora do Bechyně. Byla to první elektrifikovaná trať v Rakousku-Uhersku. Ing. Křížík zakoupil zámek v obci Stádlec a zde také v roce 1941 zemřel. Mezi Stáldcem a Dobřejicemi překračuje Lužnici řetězový most. Krajina kolem je pohádkově kouzelná. Most původně spojoval břehy Vltavy a Podolska. Před napuštěním Orlické přehrady byl most rozebrán a roku 1970 postaven nad Lužnicí. Při stěhování byla tato empírová stav-

ba rozebrána na 2 000 žulových kvádrů o váze tisíc tun a 1 100 ocelových součástí, představujících dalších sto tun. Díly byly očíslovány, aby mohl být most uveden do přesně stejné podoby.

Protože nejen slovem božím živ je člověk, zašli jsme na oběd do Soběslavi.

Soběslav byla založena l.p. 1390 a byla v majetku Rožmberků. Na náměstí koupil Petr Vok pro svou milenku Zuzanu Vojířovou krásný dům.

Na pozvání obou Rožmberků, Petra i Viléma, přijel na týdenní pobyt arcikníže Ferdinand. Na jeho počest se konaly dostihy koní i psů, soutěže ve střelbě kuší a ručnic, štvání zvěře a byli uloveni i 4 medvědi.

Roku 1610 Petr Vok ve své závěti – protože neměl potomky – odkázal pro založení školy v Soběslavi, „na níž se česká mládež měla učití poznání čistě pravdy boží podle svatého Písma pravé víry křesťanské“. Škole odkázal celou svou proslulou knihovnu, z níž jen duplikáty měly zůstat v Třeboni. V roce 1648 byla převezena do Prahy a stala se kořistí Švédů. Škola byla zřízena po smrti Petra Voka. Měla dostávat 4 000 kop míšeňských. Škola neprosplávala. Zpustlou budovu daroval Ferdinand II. městu na radnici, nyní je z ní pivovar.

O dalším našem zahrádkářském putování až příště.

Zlata Homolková

Rizikové kácení prořezávání a péče o zeleň

Jan Procházka
Struhařov

tel.: 724 111 545, 732 408 696